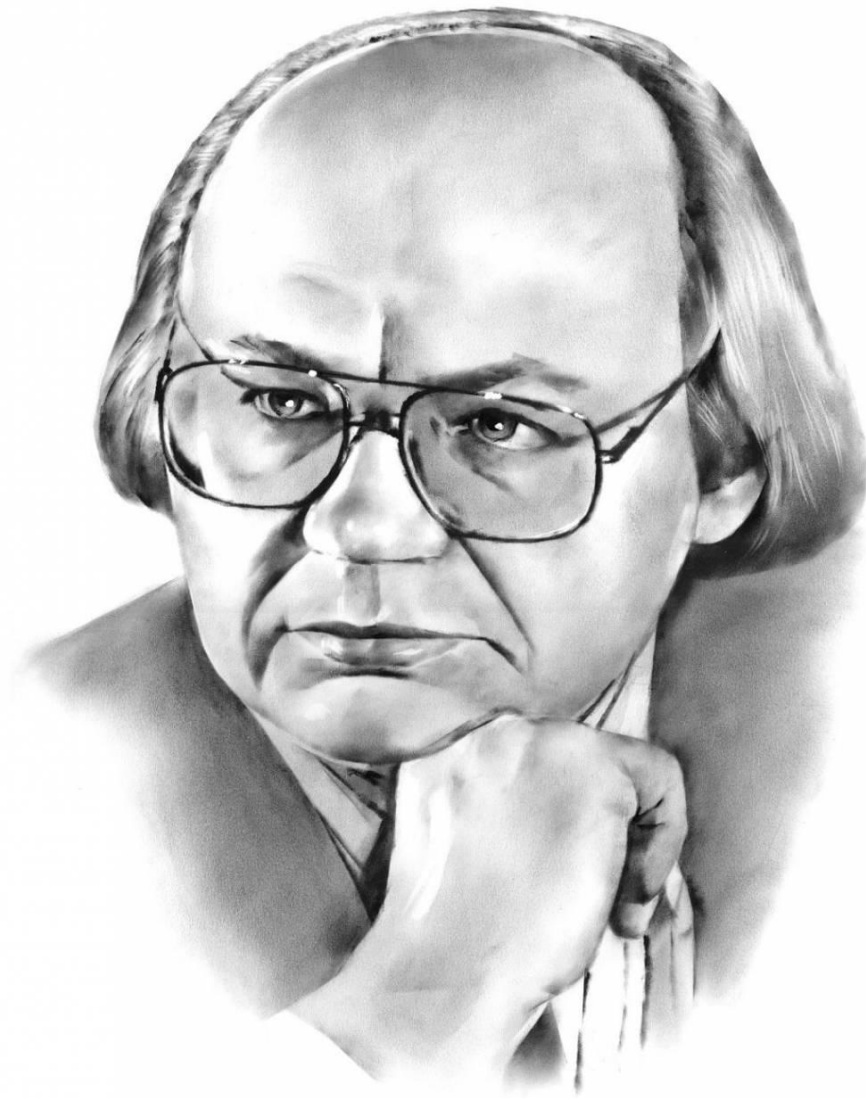

Міністерство освіти і науки України
Департаменту науки і освіти
Харківської обласної державної адміністрації
Комунальний заклад
“Харківська гуманітарно-педагогічна академія”
Харківської обласної ради

Виконала:
студентка 211-ан групи
Канаи А.А.

Іван Федорович Драч

Іван Драч

(нар. 1936 р.)

Тетіївського району (нар. 17

жовтня 1936, Теліжинці

Тетіївського району Київської області

(нар. 17 жовтня 1936, Теліжинці

Тетіївського району Київської області) —

український поет, перекладач,

кіносценарист, драматург, державний і

громадський діяч. Член КПРС,

кіносценарист, драматург, державний і

громадський діяч.

Член КПРС (1959—1990). Перший голова

Народного Руху України, кіносценарист,

Іван Драч - неоднозначна фігура українського культурного простору. В літературі доби "шістдесятників" його поезія свого часу наробила чимало шуму. В кінематографі саме на сценарії Драча було створено низку справді культових фільмів - "Пропала грамота", "Криниця для спраглих", "Камінний хрест".

Водночас, письменнику часто дорікають надто рівними взаєминами з будь-якою владою. За СРСР Драч отримав дві державні премії - премію УРСР імені Тараса Шевченка та Державну премію СРСР. За доби правління Кучми - орден князя Ярослава Мудрого, а за Ющенка - звання "Герой України". В сучасному контексті широко обговорювали участь Драча та інших митців у Гуманітарній раді при уряді Януковича.

*«Народи визначаються за
письменниками. Україна - це вже
держава, яка намагається стати
савою з різним успіхом. Я колись
не дуже вірив, що за мого життя
Україна постане державою. Але
вона таки постала - і я мав до того
певну причетність».*

Часто вас не люблять за певний опортунізм. Рух, потім Ющенко, потім Тимошенко, тепер Янукович. Таку поведінку асоціюють зі зрадою.

Я не можу собі в цьому дорікнути. Я зробив усе, щоб Ющенко і надалі був президентом. Як голова Конгресу української інтелігенції я їздив і агітував. Хоча я формально жодним чином не належав до його команди. Навпаки - Ющенко був на мене ображений, бо я свого часу присвятив йому вірша з книжки "Противні строфи".

Я привселюдно цей вірш прочитав.

*Славні мої діти, ми гермафродити,
А наш вождь-бухгалтер все ж носить бюстгальтер,
Любить міфи й міфчики і міняє ліфчики.*

Це я читав йому в очі. Він образився і сказав "Сам ви бухгалтер". Ющенко не міг мене любити.

Коли Ющенко отримав свої 5% голосів, то ми зібралися та вирішили, що треба Юлі допомогти. Вона залишилася з його команди. І я допомагав, їздив.

Але коли цього всього не сталося, а вона дістала свою поразку, а Янукович вручив премію Андрусяку, то я подумав, що хочу, аби Янукович став президентом всіх українців. Тоді я увійшов у Гуманітарну громадську раду і залишився в Шевченківському комітеті.

Думаю, що я правильно зробив, бо так отримав можливість хоч щось робити - щодня якісь реальні речі. Я їх робитиму і надалі.

А хто мене називає опортуністом чи конформістом... то його справа. Я вважаю, що повинен робити те, заради чого живу - живу заради української культури та української мови. Мені байдуже, як хто мене називатиме.

Бертольд Брехт казав: "Правди на світі рівно стільки, скільки кожен винесе її на своєму горбі".

Спілка письменників України

Зараз Спілка письменників уся опозиційна, бо Володимир Яворівський входить у партію Тимошенко. Спілка письменників, яка б вона не була, не може бути всуцільноопозиційною. Вона має бути всеобійменна, різноманітна... Сім пар чистих, сім пар нечистих. Але найприкріше те, що Спілка перестала бути важливим культурним явищем.

Чому так сталося?

Її вбила заполітикованість. Це особиста провина Володимира Яворівського.

Має прийти нове покоління - хтось типу Василя Шкляра чи Марії Матіос. Вони прийдуть і багато що поміняють.

Цілі

Я дуже мало досяг. Жалкую, що багато сил, волі, енергії витратив на політичні справи. Вони мало дають поживної людської радості. Якби я більше працював у літературі, то вона дала б мені більше радості.

У мене багато недописаних кіноповістей і прози. Хіба що вірші писав, бо вірші можна писати на коліні.

Як політика вплинула на вашу літературу?

Це треба читати. Одна з моїх останніх книжок зветься "Противні строфи". Там, звісно ж, політика вплинула.

Сама назва говорить, що вони противні - це вплив політики.

Сучасним українським літераторам варто б іти в політику?

Думаю, що ми, люди старшого покоління вже приречені на політику. До мене щодня багатолюдей ідуть, як до депутата на прийом, хоча я давно не в парламенті.

А молодше покоління 50-літніх - Юрій Андрухович, Оксана Забужко - цього вже не потребує. Олесь Доній, Кость Матвієнко, їхні ровесники - це політики.

Чому?

Бо Україна вже відбулася як держава. Вже є надія. Я чую, що щось творче і незворотне відбулося з етносом.

Дисидент

Я себе ніколи не вважав дисидентом. Я ніколи ним не був.

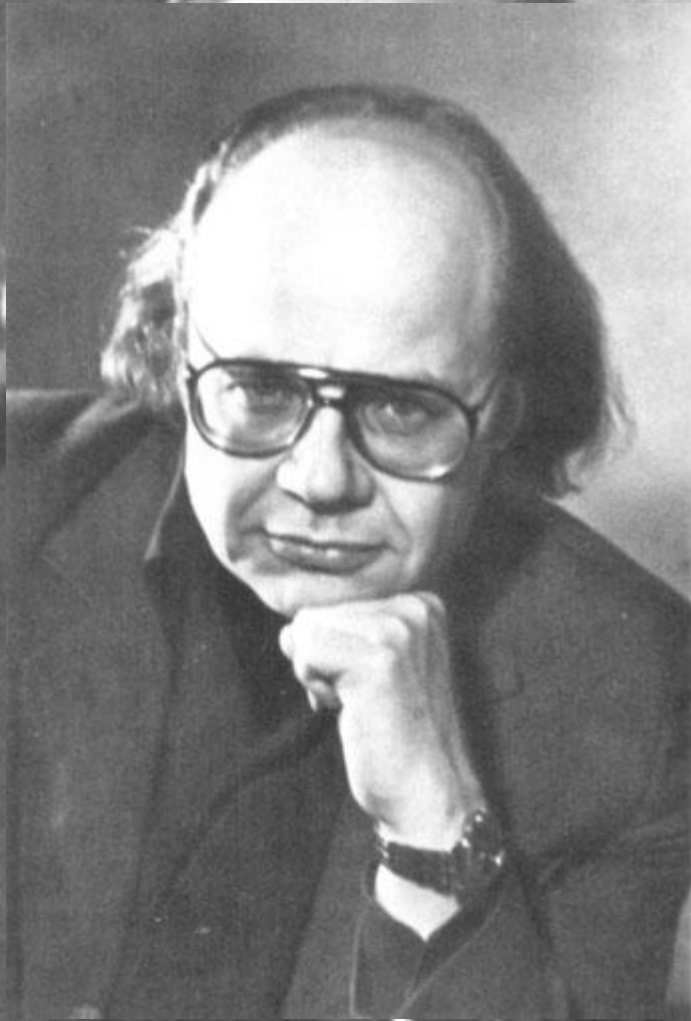
Я вважав себе людиною з патріотичними поглядами. Я не прагнув виступати та голосно говорити про ці погляди - я хотів їх втілювати за допомогою своєї реальної роботи. Я був як робочий віл, робоча бджола, я не був людиною, що б'є в барабан і кричить про себе.

Якщо ви не дисидент, то вас можна назвати конформістом?

Звичайно. Я 30 років був членом КПРС. Гріх
було б не вважати мене конформістом.

Скрипник і Хвильовий були комуністами і
великими українцями.

Але "конформіст" для мене - не лайливе слово.
Це людина, котра знає ситуацію, розбирається
в ситуації та робить ті кроки, які вважає
потрібними.

Щастя

Це те, до чого людина постійно прагне. Це те, що попереду, міраж, дивне відчуття. Мати крихту щастя можна тоді, коли ти робиш добро і на правду допомагаєш комусь.

Дякую за увагу!

